

Szabó Attila

EGY KIHALÁSRA ÍTÉLT FAJ

WORLD PRESS PHOTO

2019-10-06 | VERS, WORLD PRESS PHOTO

Kihúló csontokról, mosdatlan öregekről kellene beszélni, az infúzióvégekre tapadt ujjlenyomatokról, vagy arról, ahogy kapára támaszkodva megállt egy pillanatra nagyapám, mielőtt összeesett a

krumplibokrok között. Levetkőztetni egy
öreg, halott testet, akár egy gyereket az
esti fürdetésnél, és odabújni mellé
utoljára, könnyek nélkül. Emlékekbe
kapaszkodni, meghámozni, apróra
vagdalni módszeres figyelemmel, miként
a cefrének szánt szilvát a hordóba, azt a
desztillált, érlelt, kehelybe töltött
szeretetemet.

Környezet, 2. díj, sorozat

Nadia Shira Cohen, USA

Betakarítják a szójatermést Hopelchénben, Campeche államban.

Arról is beszélni kellene, hogy a születés nem
tartogat semmi ígéretet. Úgy feszülünk
ki két pont közé, mint a rénfára akasztott

disznó hátsó csülkei, és hintázunk az
ösztönök és a lehetőségek ritmusára,
hintázunk még akkor is, amikor a kutya
már a disznó körmén rágódik. Nincs
ebben semmi természetellenes. Szép
ívben, gyakorlott mozdulatokkal
szeleteli le rólunk az idő mind, ami
hasznos másnak, de számunkra már
felesleges.

Hír 1. díj, sorozat, Az év sajtófotó-sorozata díj egyik jelöltje

Lorenzo Tugnoli Olaszország, Contrasto, The Washington Post számára

Wafa Ahmed Hathim (25 éves) akkor veszítette el a bal lábát, amikor bombatalálat érte a házát Hudajdában december 8-án.

A kórházakról, ahol a megsárgult körmök
alatt a káposztalevélként fonnyadó
ujjpárnák görcsösen kapaszkodnak még

a légüres érintések kontúrjába.
Klórszagú az ébredés, és az öntudatlan
nyitva maradt száj képtelen megformálni
a szavakat: én már nem
akarok élni.

Hosszú távú munkák 1. díj

Sarah Blesener, USA

Bailey (11 éves) felsorakozott az egyenruha-szemléhez az Ifjú Haditengerészek hanoveri rendezvényén.

A gének pedig parancsot teljesítenek, képzett
SS-tisztek, borotválkozás közben éneklük
a Sagmir wo die Blumensindet.
Egészségüket reggel fél hatkor, a
szokásos aznapi kivégzés előtt tornával
védik, határozott karmozdulattal

kijelölve a teljesítendő, egészséges
vágyakat ígérő

jövőt.

Hír 2. díj, egyedi

Daniele Volpe, Olaszország

Egy hamuval borított nappali a Volcán de Fuego kitörése után június 3-án, San Miguel Los Lotes, Guatemala.

A házakról, a meggörbült tetőlécről, a félig leszakadt redőnyök tehetetlenségéről, és arról, amit mindez nem jelent már. A falak kívülről megtámasztva, rá ne dőljenek a nagyrítkán arra tévedő figyelemre. Megfakult vakolatukon az idő kitartó smirglije. És ott bent a sötétben, poros asztalra könyökölve, feketébe öltözött zsoldárt mormol a

magány. Az emlékezet kihagy,
összekever, majd bocsánatot kér
istenétől, ha hibát vétett az imában. Mást
már úgysem tehet, mielőtt végleg hátára
nem szakad kegyetlen súlyától
a múlt.

Vezető hír 1. díj, sorozat, Az év sajtófotó-sorozata
Pieter ten Hoopen, Hollandia/Svédország, Agence VU/Civilian Act
Október és november folyamán közép-amerikai menekülők ezrei keltek útra az Egyesült Államok felé. Apa és fia pihen hosszas
gyaloglás után Juchitánban, Mexikóban október 30-án.

Az otthontalanokról, akik úgy kenik
cseppfolyóssá az időt, mint más kenyérré
a zsírt. Kortyonként beosztva, lassan
szemlélik a házfalakra ragadt
simogatások elképzelt melegét,
odaérintik tenyerüket, mintha
kapaszkodnának, csuklanak ilyenkor, a
kannás bor teszi, és emléke egy régen
volt simogatásnak, ami kívül rekedt az
újjá épített város falain, de a vakolat alatt
ott van még, emlékezik, és emlékeztet az
összeroskadó lábak között lassan
szivárgó savak
mardosó szégyenére.

Portré, 2. díj, sorozat

Jessica Dimmock, USA, a Topic számára

A transznemű embereket a többségi társadalom ma is megbélyegzi és bántalmazza az egész világon. Mharie (83 éves) mindig elhúzta a függönyt Eugene-i, Oregon állambeli otthonukban, nehogy a szomszédok meglássák, hogy felesége távollétében női ruhát vett fel.

Beszéljünk a falak mögött idegesen ketyegő

órákról, az egyformára húzott idő
lüktetéséről, ahogy kiméri a ránk
szabottat, a ránk kényszerítettet, pergeti
a nappalok játszóterén összegyűlt
homokot az unalom állandósult
ritmusára, darálja a csontok hártyájára
tapadt belenyugvást, rutinná szervezi azt
a keveset, amit életnek nevezünk, a
félhomály andalító sóhajait; beszéljünk a
mozsárba összetört érzékenységről, a
pohár vízzel naponta háromszor lenyelt
minőségjavulás reményéről, a nehezen
kicsikart felejtés álmokban kísértő
lehetetlenségéről, a falak mögött
idegesen ketyegő magányról, ahol olyan
otthonosan semmilyen az élet, ami csak
akkor tűnik fel, ha kizökkenti ritmusából
egy-egy, a falon áttörő emlék súlyától
meghorpadt vakolatdarab

zuhanása.

Korunk kérdései 1. díj, sorozat

Olivia Harris, Egyesült Királyság

A május 25-i írországi népszavazáson a meghatározó többség a világ egyik legszigorúbb abortusztörvénye ellen voksolt.

A nők elleni mostoha bánásmódot megjelenítő alakok felsorakoznak a közösségi média kamerái előtt, majd némán végigvonulnak Limerick utcáin.

Az olcsó messiásokról, instant tanácsokról,

Delphoi rutinos jóslatairól a kétségbe zuhantakhoz, akik érzéki örömet lelnek abban, hogy valaki, bár rébuszokban beszél, de foglalkozik velük, valaki, akinek csapzott a haja, mert ez a messiáskép nem kivehető a közízlés repertoárjából, hiába próbálják az új kor divatja szerint öltönybe csomagolni az ezotéria fehér fogsorú üzletembereit, azok üzletemberek maradnak, ha

becsapnak, ha nem, becsapnak persze
így is, úgy is, de ez lényegtelen, a
létezésük szükségszerű, mint minden
parazitáé, ami az elpusztuló
valóságérzék foszlányaiból hízik öröktől
örökig; de legalább úgy tűnik, mintha
foglalkoznának velük, velük
foglalkoznának, mert ettől ők is, miként
a kiválasztottak, bódult ámulatba
csomagolt különleges,
megismételhetetlenül egyedi jövőt
kaptak, hisz senki sem haldoklik
egészséges lélekkel, mert egy egészséges
lélek sem láthatja meg a kapukat, amiket
a sötét nyitogat, hogy értsd, fájdalmaid
nem hiábavaló, vanitatum vanitas,
hanem egyedi kézműves termék,
újrahasznosított reménye őseidnek,
benned csomósodott össze a tudás, amit
ők csak sejthettek, ha sejthettek
egyáltalán, nemcsak a félelem
vakablakait nyitogatták, de inkább nem
is vették észre, élték éveiket a
mindennapok foghíjai közé szorult
közhelyeken, esetleg néha arcukat a
fénybe tartották, és méltósággal
hallgattak szenvedélyük gőzzé váló
vizeséséről.

Felső kép | Hosszú távú munkák, 2. díj,
Yael Martínez, Mexikó